

Sygn. akt VI P 704/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2017 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSR Paula Markiewicz

Protokolant : st. sekr. sądowy Barbara Marszewska

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2017 roku w Gdańsku

sprawy z powództwa Ł. J. (1)

przeciwko Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. na rzecz powoda Ł. J. (1) kwotę 10.246,30 złotych (dziesięć tysięcy dwieście czterdzieści sześć złotych i 30/100) tytułem niezaspokojonych roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 października 2015 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. na rzecz powoda Ł. J. (1) kwotę 2.814 złotych (dwa tysiące osiemset czternaście złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. na rzecz Skarbu Państwa- Kasy Sądu Rejonowego(...) kwotę 513 (pięćset trzysta złotych i 001/00) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt 704/15

UZASADNIENIE

Powód Ł. J. (1) wystąpił przeciwko pozwanemu Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 10.246,30 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 października 2005 roku tj. tytułem wynagrodzenia z pracę za marzec 2014 roku w kwocie 3.823,32 złotych, za kwiecień 2014 roku w kwocie 3.823,32 złotych, ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w roku 2014 roku w kwocie 2.112 złotych, jak również skapitalizowanych odsetek za okres od dnia 17 lutego 2015 roku do dnia 2 października 2015 roku w kwocie 487,66 złotych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 31 grudnia 2014 roku wpłynął do pozwanego wniosek o wypłatę świadczeń z Funduszu z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych. Niezaspokojone roszczenia pracownicze powoda powstały zaś w związku z faktycznym zaprzestaniem prowadzenia działalności przez jego byłego pracodawcę tj. (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Podstawę zaś ich wypłaty winien stanowić art. 8a ust. 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Pismem z dnia 17 lutego 2015 roku pozwany odmówił wypłaty wnioskowanych przez powoda świadczeń z tytułu wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Pozwany podał, iż nie mógł jednoznacznie ustalić, że były pracodawca powoda faktycznie zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej. Pozwany w swej odmowie wypłaty podał również, iż w stosunku do pracodawcy powoda nie zostało wszczęte postępowanie upadłościowe. Następnie pismem z dnia 2 czerwca 2015 roku pozwany ponownie odmówił wypłaty zaległych świadczeń. Powód

podkreślił, iż na gruncie art. 8a cyt. ustawy przez pojęcie faktycznego zaprzestania działalności należy rozumieć stan, w którym podmiot wprawdzie istnieje, ale nie prowadzi on działalności gospodarczej. Rezygnacja z tej działalności jest zazwyczaj poprzedzona zapaścią finansową podmiotu, połączoną z wyprowadzeniem lub zbyciem składników majątkowych przedsiębiorstwa lub po prostu porzuceniem spółki przez osoby zarządzające. W sensie ekonomicznym podmiot ten jest trwale niewypłacalny i kwalifikuje się do ogłoszenia upadłości, jednak osoby obowiązane do złożenia stosownego wniosku, z różnych względów obowiązku tego nie dopełniają lub spółka nie ma organów, które mogą takowy wniosek złożyć. Powszechnie takowe spółki określa się mianem „spółek porzuconych”. W ocenie powoda taka też sytuacja zachodzi na gruncie niniejszej sprawy. Powód podkreślił, iż pod koniec 2013 roku spółka przestała odprowadzać za pracowników składki na ubezpieczenie społeczne. Następnie w wyniku całkowitej niewypłacalności i faktycznego zaprzestania prowadzenia przez nią działalności od marca 2014 roku przestała wypłacać wynagrodzenia swoim pracownikom. Powód nie otrzymał w ogóle wynagrodzenia za miesiąc marzec i kwiecień 2014 roku.

Nakazem zapłaty z dnia 12 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy (...) w G.nakazał pracodawcy zapłacić na rzecz powoda kwotę 17.676,82 złotych. Na powyższą należność składało się wynagrodzenie za pracę za miesiąc marzec i kwiecień 2014 roku, należności z tytułu podróży służbowych oraz ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Postępowanie egzekucyjne prowadzone w oparciu o powyższy nakaz postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015 zostało umorzone wobec bezskuteczności egzekucji. Powód podał, iż pismem z dnia 20 kwietnia 2015 roku ZUS poinformował go, iż spółka nie opłacała za pracowników składek na ubezpieczenie zdrowotne już od listopada 2013 roku. Fakt zaś, że pracodawca nie wykreślił z ZUS wszystkich pracowników potwierdza jedynie to, że przestał istnieć, porzucając działalność bez uregulowania wszystkich wymaganych prawem formalności. Powód podkreślił również, iż pracodawca nie sporządził, ani też nie przesłał do właściwego Urzędu Skarbowego formularza PIT-11 dotyczącego zarobków powoda za rok 2014. Spółka nie realizuje również obowiązku składania corocznych sprawozdań finansowych do sądu rejestrowego. Ostatnia taka czynność została podjęta w dniu 16 lipca 2013 roku i dotyczy sprawozdania za 2012 rok. Sprawozdania zaś za lata 2013 i 2014 nie zostały w ogóle złożone. Kolejnym zaś dowodem potwierdzającym faktyczne zaprzestanie działalności przez spółkę jest fakt, iż spółka nie posiada Zarządu, nie jest więc obecnie przez nikogo reprezentowana i nie ma możliwości podejmowania jakiegokolwiek działalności. Mając powyższe na uwadze żądanie objęte sporem zasługuje na uwzględnienie. (k. 2-5, 129-129v)

Pozwany Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podał, iż odmowa wypłaty świadczeń z Funduszu była zasadna, albowiem w jego ocenie nie zaistniała niezbędna w tym zakresie przesłanka jaką jest niewypłacalność pracodawcy. Zdaniem pozwanego zebrane w prowadzonym postępowaniu wyjaśniającym informacje nie pozwoliły na stwierdzenie zaistnienia niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu art. 8a ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, albowiem brak podstaw do uznania iż spółka faktycznie zaprzestała jakiegokolwiek działalności. Do przejawów tej działalności należy bowiem każdy aspekt dotyczący organizacji i kierowania pracą pracowników, w określonym miejscu, czasie, w warunkach uzgodnionych z pracownikami, za wynagrodzeniem lub związanych z zakończeniem nawiązanych wcześniej stosunków, w tym związanych z zaspokajaniem należności pracowniczych, przejawiający się także aktywnością w stosunku do podmiotów zewnętrznych, polegający na m. innymi kontynuacji stosunków cywilnoprawnych i finansowych z dostawcami, odbiorcami, bankami, ubezpieczycielami, podejmowaniu wszelkich czynności, zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, występowaniu przed sądami i organami administracji publicznej oraz innych działań z wykorzystaniem zasobów majątkowych własnych lub obcych, pozostających w zarządzie pracodawcy oraz dostępnych instrumentów finansowych, realizujących obowiązek zgłoszenia każdej zmiany stanu faktycznego uwidocznionego w Krajowym Rejestrze Sądowym lub Ewidencji Działalności Gospodarczej. Wobec powyższego faktyczne zaprzestanie działalności przez pracodawcę trwające dłużej niż 2 miesiące oznacza nagle, choć trwale w okresie dłuższym niż 2 miesiące od daty jego wystąpienia, określonej w art. 8a ust. 2 powołanej ustawy, zaprzestanie działalności w każdym aspekcie tej działalności, najczęściej z naruszeniem prawa lub poprzez zaniechanie wykonywania obowiązków pracodawcy i przedsiębiorcy. (k. 82-84)

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2016 roku pełnomocnik powoda sprecyzował, iż jako datę zaprzestania działalności przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. winien być określony dzień 1 kwietnia 2014 roku. (k. 127)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód Ł. J. (1) był zatrudniony w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 7 marca 2012 roku do dnia 30 kwietnia 2014 roku, początkowo na stanowisku asystenta projektu, zaś od dnia 1 sierpnia 2013 roku jako koordynator projektu.

Umowa o pracę łącząca strony uległa rozwiązaniu za wypowiedzeniem dokonany przez pracownika.

(Dowód: świadectwo pracy- k. 8- 9 ze sprawy (...) Sądu Rejonowego (...) w G., k. 15-15v, aneks – k. 16, wypowiedzenie – k. 7 ze sprawy (...) Sądu Rejonowego (...) w G.)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. świadczyła usługi projektowe na rzecz Grupy (...) S.A, w szczególności dla (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, która w styczniu 2014 roku uregulowała tylko jedną z czterech faktur, zaś od marca 2014 roku zaprzestała regulowania należności.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nie opłaciła składek na ubezpieczenie zdrowotne powoda za okres od stycznia 2014 roku do marca 2014 roku, nie złożyła również do właściwego Urzędu Skarbowego dokumentu PIT-11 za rok 2014.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. posiada również zaległości na Fundusz Pracy i FGŚP za okres od stycznia 2014 roku do marca 2014 roku.

W dniu 30 kwietnia 2014 roku Prezes Zarządu W. P. złożył rezygnację z pełnionej funkcji.

Począwszy od kwietnia 2014 roku spółka zaprzestała wypłaty wynagrodzeń na rzecz pracowników.

Na dzień 16 kwietnia 2014 roku spółka posiadała również liczne zaległości na rzecz ZUS, podatku dochodowego, Funduszu Pracy i FGŚP oraz kontrahentów.

Zgodnie z treścią sprawozdania z dnia 22 kwietnia 2014 roku podpisanego przez Prezesa Zarządu W. P. wielkość zobowiązań spółki z powyższych tytułów opiewała na kwotę 187.400,32 złotych.

Do kwietnia 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. składała deklaracje VAT oraz CIT-8 do Urzędu Skarbowego.

Do marca 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. składała deklaracje rozliczeniowe ZUS DRA.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zatrudniała pracowników do końca czerwca 2014 roku, z tymże od kwietnia 2014 roku praca w spółce polegała głównie na porządkowaniu dokumentacji, jak również archiwizacji dokumentów.

(Dowód : pismo z dnia 20 kwietnia 2015 roku- k. 23, pismo Urzędu Skarbowego z dnia 23 marca 2015 roku- k. 25, notatka – k. 39-40, pismo ZUS z dnia 20 sierpnia 2014 roku- k. 41, protokoły przesłuchania świadków przed Państwową Inspekcją Pracy- k. 42- 47, wyjaśnienie – k. 50-52, zawiadomienie- k. 53-54, rezygnacja – k. 55, e-mail- k. 56, 61, 65, pismo z dnia 9 maja 2014 roku- k. 57-58, pismo z dnia 31 lipca 2014 roku- k. 59-60, pismo z dnia 4 sierpnia 2014 roku- k. 62-63, pismo z dnia 29 sierpnia 2014 roku- k. 64, sprawozdanie – k. 68, pisma ZUS- k. 76, 151, pismo US- k. 92, 104, zeznania świadka A. K.- k. 106 (nagranie 00:06:01-00:20:56), zeznania świadka Ł. J. (2)- k.

107 (nagranie 00:21:04-00:35:48), zeznania powoda Ł. J. (1)- k. 94-95 (nagranie 00:01:39-00:08:17) w zw. z k. 108 (nagranie 00:37:04-00:52:33)

Nakazem zapłaty z dnia 12 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy (...)w G. zasądził na rzecz powoda od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. następujące kwoty :

- 4.928 złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc marzec 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2014 roku,
- 4.928 złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc kwiecień 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014 roku,
- 960 złotych tytułem podróży służbowych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2014 roku,
- 6.860,82 złotych brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2014 roku od dnia zapłaty.

Dnia 9 lipca 2014 roku nakaz zapłaty stał się prawomocny.

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym (...) w G. T. P. w sprawie (...) umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia jego bezskuteczności.

(Dowód: nakaz zapłaty z dnia 12 czerwca 2014 roku- k. 17 ze sprawy (...) Sądu Rejonowego (...) w G., k. 17, zarządzenie – k. 37 ze sprawy (...) Sądu Rejonowego (...) w G., postanowienie z dnia 30 czerwca 2015 roku wraz z dokumentacją dot. postępowania egzekucyjnego w sprawie (...) 20-21, 119, zeznania powoda Ł. J. (1) – k. 94-95 (nagranie 00:01:39-00:08:17) w zw. z k. 108 (nagranie 00:37:04-00:52:33)

Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych odmówił wypłaty świadczeń na rzecz powoda wskazując na brak podstaw do stwierdzenia niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Pozwany podał, iż w jego ocenie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nadal figuruje w KRS, nie było również w stosunku do niej prowadzone postępowanie upadłościowe, czy likwidacyjne oraz nie został złożony jakikolwiek wniosek o ogłoszenie jej upadłości. Zdaniem pozwanego zebrane w prowadzonym postępowaniu wyjaśniającym informacje nie pozwoliły również na stwierdzenie zaistnienia niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu art. 8a ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, albowiem brak podstaw do uznania, iż spółka faktycznie zaprzestała prowadzenia jakiegokolwiek działalności.

(**Dowód** : pismo z dnia 17 lutego 2015 roku- k. 7-7v, wnioski- k. 8-9v, 11-14, pismo z dnia 2 czerwca 2015 roku- k. 14, zeznania powoda Ł. J. (1) – k. 94-95 (nagranie 00:01:39-00:08:17) w zw. z k.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nadal figuruje w Krajowym Rejestrze Sądowym.

(Dowód: odpis pełny z KRS- k. 139-142v)

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu dokumenty znajdujące w aktach sprawy, jak również postępowania w sprawie (...), które uznał za wiarygodne i jako takie uczynił podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Dokumenty prywatne Sąd ocenił na podstawie art. 245 k.p.c. Z powyższego wynika, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte.

Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności przedmiotowych dowodów, przy czym ich prawdziwość, jak również autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania.

W swych ustaleniach Sąd oparł się nadto na zeznaniach świadków w osobach A. K. oraz Ł. J. (2), jak również powoda Ł. J. (1), które uznał za wiarygodne, jak również spójne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym sprawy.

Z powołanych wyżej dowodów jednoznacznie i zbieżnie wynika, iż po 30 czerwca 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zaprzestała faktycznego prowadzenia jakiejkolwiek działalności gospodarczej. Powyższe związane było z brakiem środków finansowych, jak również brakiem dalszych zleceń do realizacji. Jak to wynika z zeznań świadków, jak również powoda przesłuchanych w niniejszej sprawie oraz dokumentów złożonych do akt, do tejże daty spółka funkcjonowała, zatrudniając pracowników. W tym zakresie materiał dowodowy potwierdził również, iż sukcesywne pogarszanie sytuacji finansowej spółki następowało począwszy od stycznia 2014 roku, w konsekwencji zaś od kwietnia 2014 roku spółka zaprzestała wypłaty wynagrodzeń na rzecz pracowników. Powyższe dowody korespondują również z dokumentacją złożoną do akt sprawy, w szczególności w postaci informacji z ZUS, US, jak również zgromadzoną w toku prowadzonego postępowania przed Państwową Inspekcją Pracy.

W niniejszej sprawie przedmiotem oceny i rozważań Sądu poddane były regulacje zawarte w treści ustawy z dnia 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. (Dz. U z 2006 roku, Nr 158, poz. 1121 ze zmianami)

Zdaniem Sądu zgłoszone w przedmiotowej sprawie powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 3 ust. 1 cyt. ustawy (w brzmieniu obowiązującym w okresie spornym) niewypłacalność pracodawcy zachodzi, gdy sąd upadłościowy, na podstawie przepisów Prawa upadłościowego i naprawczego, wyda postanowienie o:

- 1) ogłoszeniu upadłości pracodawcy obejmującej likwidację majątku dłużnika,
- 2) ogłoszeniu upadłości pracodawcy z możliwością zawarcia układu,
- 3) zmianie postanowienia o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu na postanowienie o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika,
- 3a) zmianie postanowienia o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika na postanowienie o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu,
- 4) oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy, jeżeli jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania,
- 5) oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości w razie stwierdzenia, że majątek dłużnika jest obciążony hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską w takim stopniu, że pozostały jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania;
- 6) wszczęciu wtórnego postępowania upadłościowego.

Ponadto w myśl art. 8 ust. 1 cyt. ustawy (w brzmieniu obowiązującym w okresie spornym) niewypłacalność pracodawcy zachodzi również, gdy w postępowaniu krajowym w razie niezaspokojenia przez pracodawcę roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych:

- 1) na podstawie przepisów Prawa upadłościowego i naprawczego sąd upadłościowy wyda postanowienie o umorzeniu postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku upadłego, jeżeli:

a) majątek pozostały po wyłączeniu z niego przedmiotów majątkowych dłużnika obciążonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania,

b) wierzyciele zobowiązani uchwałą zgromadzenia wierzycieli albo postanowieniem sędziego-komisarza nie złożyli w wyznaczonym terminie zaliczki na koszty postępowania, a brak jest płynnych funduszy na te koszty;

2) organ założycielski podejmie decyzję o wdrożeniu postępowania likwidacyjnego wobec przedsiębiorstwa państwowego, o ile likwidacja nie jest skutkiem przekształcenia, łączenia lub podziału tego przedsiębiorstwa;

3) sąd orzeknie rozwiązanie spółki handlowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, z późn. zm.);

4) minister właściwy do spraw gospodarki wyda, na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej, wykonywanej na takich samych zasadach, jak przedsiębiorcy polscy, przez przedsiębiorcę zagranicznego w ramach utworzonego oddziału z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

5) minister właściwy do spraw gospodarki wyda, na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, decyzję o zakazie wykonywania działalności przez przedsiębiorcę zagranicznego, w ramach utworzonego przedstawicielstwa z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

6) zgodnie z przepisami art. 7-7i ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178, z późn. zm.) lub przepisami o swobodzie działalności gospodarczej organ ewidencyjny wykreśli pracodawcę będącego osobą fizyczną z Ewidencji Działalności Gospodarczej w wyniku zawiadomienia o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej lub stwierdzenia trwałego zaprzestania wykonywania przez pracodawcę działalności gospodarczej.

Nadto w myśl art. 8a ust. 1 powyższej ustawy stanowi, iż niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi również w razie niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, trwającego dłużej niż 2 miesiące.

2. Datą wystąpienia niewypłacalności pracodawcy jest dzień upływu terminu, o którym mowa w ust. 1.

W zakresie prowadzonych rozważań na uwadze należy mieć również regulację wynikającą z art. 12 ust. 1 tejże ustawy, która określa, iż w razie niewypłacalności pracodawcy niezaspokojone roszczenia pracownicze, podlegają zaspokojeniu ze środków Funduszu.

Zgodnie z ust. 2 cyt. artykułu zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają należności główne z tytułu:

1) wynagrodzenia za pracę;

2) przysługujących pracownikowi na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa pracy:

a) wynagrodzenia za czas niezawinionego przez pracownika przestoju, za czas niewykonywania pracy (zwolnienia od pracy) i za czas innej usprawiedliwionej nieobecności w pracy,

b) wynagrodzenia za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby, o którym mowa w art. 92 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.),

c) wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego,

d) odprawy pieniężnej przysługującej na podstawie przepisów o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników,

e) ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, o którym mowa w art. 171 § 1 Kodeksu pracy, należny za rok kalendarzowy, w którym ustał stosunek pracy,

f) odszkodowania, o którym mowa w art. 36¹ § 1 Kodeksu pracy,

g) dodatku wyrównawczego, o którym mowa w art. 230 i 231 Kodeksu pracy;

3) składek na ubezpieczenia społeczne należnych od pracodawców na podstawie przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych.

Roszczenia z tytułów wymienionych w ust. 2 pkt 1, pkt 2 lit. a-c i lit. g oraz pkt 3 (m. innymi należnościami z tytułu wynagrodzenia za pracę) podlegają zaspokojeniu za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy. (ust. 3 cyt. artykułu)

Roszczenie z tytułu wymienionego w ust. 2 pkt 2 lit. e (ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy) podlega zaspokojeniu, jeżeli ustanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy. (ust. 4 cyt. artykułu)

Roszczenia z tytułów wymienionych w ust. 2 podlegają zaspokojeniu także w przypadku, gdy uprawnienie do nich powstanie w dniu stanowiącym datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy lub w dniu ustania stosunku pracy. (ust. 6 cyt. artykułu)

W przedmiotowej sprawie powód wskazał, iż podstawę prawną dochodzonych przez niego roszczeń stanowi art. 8a ust. 1 powołanej ustawy.

Bezsporne w sprawie bowiem było, iż brak jest podstaw do ustalenia niewypłacalności pracodawcy w oparciu o treść art. 3-8 cyt. ustawy.

Wskazać należy, iż w świetle powołanych wyżej rozważań na stronie powodowej spoczywał w niniejszej sprawie ciężar wykazania okoliczności objętych treścią regulacji wynikającej z art. 8a ust. 1 cyt. ustawy.

Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Podnieść należy, iż brak wykazania powyższych okoliczności obciążać musi zawsze podmiot, na którym spoczywa ciężar tego dowodu, Sąd nie ma bowiem ani obowiązku, ani też możliwości wyręczenia stron w wyjaśnianiu treści łączących strony stosunków, w sytuacji gdy pozostają one w tym zakresie bierne. Zgodnie z podstawową w procesie cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, mając na uwadze treść art. 3 kpc i art. 232 kpc- w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 1 marca 1996 roku o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej – Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U Nr 43, poz. 189) - to strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś Sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik. (orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113, z dnia 16 grudnia 1997 roku, II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, Nr 20, poz.662).

Zdaniem Sądu analizując materiał dowodowy zgromadzony w sprawie powód bezspornie wykazał okoliczności objęte treścią art. 8a cyt. ustawy.

Wskazać należy, iż przepis art. 8a cyt. ustawy rozszerza zakres pojęcia niewypłacalności pracodawcy o nowy wypadek.

Zgodnie z tym unormowaniem: „niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi również w razie niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, trwającego dłużej niż 2 miesiące” (ust. 1), „Datą wystąpienia niewypłacalności pracodawcy jest dzień upływu terminu, o którym mowa w ust. 1” (ust. 2).

Z cytowanych przepisów wynika, że niewypłacalność w rozumieniu ustawy zachodzi również wtedy, gdy ma miejsce sytuacja cechująca się tym, że : pracodawca nie zaspokaja roszczeń pracowniczych, powodem niezaspokojenia roszczeń jest brak środków finansowych, pracodawca faktycznie zaprzestał działalności, stan ten trwa dłużej niż 2 miesiące.

Za datę wystąpienia niewypłacalności w takim wypadku ustawa uznaje dzień upływu dwumiesięcznego okresu faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę. Zarówno umiejscowienie w ciągu przepisów definiujących niewypłacalność, jak i treść art. 8 ("niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi również") wskazują, że jest to kolejny z normowanych w ustawie wypadków, składających się na określenie niewypłacalności pracodawcy. Wobec tego pracownikom w razie wystąpienia niewypłacalności, o której stanowi art. 8a, przysługują roszczenia określone w art. 12, ponieważ roszczenia te przysługują, na zasadach określonych w tym przepisie "w razie niewypłacalności pracodawcy". (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2012 roku, I PK 72/12)

Na gruncie art. 8a cyt. ustawy przez pojęcie faktycznego zaprzestania działalności należy rozumieć zatem stan, w którym podmiot wprawdzie istnieje, ale nie prowadzi on działalności gospodarczej. Rezygnacja z tej działalności jest zazwyczaj poprzedzona zapaścią finansową podmiotu, połączoną z wyprowadzeniem lub zbyciem składników majątkowych przedsiębiorstwa lub po prostu porzuceniem spółki przez osoby zarządzające. W sensie ekonomicznym podmiot ten jest trwale niewypłacalny i kwalifikuje się do ogłoszenia upadłości, jednak osoby obowiązane do złożenia stosownego wniosku, z różnych względów obowiązku tego nie dopełniają lub spółka nie ma organów, które mogą takowy wniosek złożyć. Powszechnie takowe spółki określa się mianem „spółek porzuconych”.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, iż materiał dowodowy pozwolił na przyjęcie, iż z dniem 30 czerwca 2014 roku nastąpiło zaprzestanie działalności pracodawcy, stan ten bezspornie trwał przez okres dwóch miesięcy, skutkiem czego za datę niewypłacalności pracodawcy należało przyjąć dzień 30 sierpnia 2014 roku.

Z materiału dowodowego wynika również, iż jako datę rozwiązania umowy o pracę łączącej powoda z pracodawcą winien być uznany dzień 30 kwietnia 2014 roku.

W ocenie Sądu powód wykazał w toku prowadzonego postępowania bezspornie wykazał fakt zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej przez byłego pracodawcę przez okres wynikający z art. 8a cyt. ustawy.

Mając zatem na uwadze treść art. 12 ust. 1 i 2 pkt 1 oraz 2e w zw. z ust. 3 i 4 cyt. ustawy wynagrodzenia za pracę podlegają zaspokojeniu za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy, natomiast należności z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy jeżeli ustanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy.

W świetle powyższego uwzględnieniu w całości przez Sąd podlegały żądania powoda objęte pozwem. Wskazać należy, iż wysokość powyższych nie była również ostatecznie kwestionowana przez stronę pozwaną. (pkt 3 postanowienia z dnia 8 sierpnia 2016 roku- k. 108, pismo z dnia 5 czerwca 2017 roku- k. 166)

W zakresie wysokości roszczeń powoda dotyczących wynagrodzenia za pracę Sąd miał również na uwadze treść art. 14 ust. 1 cyt. ustawy, odnoszącego wielkość roszczeń w tym zakresie do przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału.

O powyższym orzeczono na podstawie powołanych wyżej przepisów w punkcie I wyroku.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc w zw. z art. 300 kp (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2005 roku.

I PK 43/05)

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach.

O kosztach zastępstwa procesowego należnych na rzecz strony pozwanej orzeczono na w punkcie II wyroku na podstawie § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). W tym zakresie Sąd miał na uwadze, iż pozew w sprawie został złożony w dniu 7 października 2015 roku i powyższa regulacja winna mieć w tym zakresie zastosowanie.

Koszty zastępstwa procesowego z tytułu roszczeń objętych sporem stanowią zatem kwotę 1.800 złotych.

Strona powodowa wniosła również o zasądzenie na jej rzecz kosztów dojazdu pełnomocnika procesowego na 5 rozpraw w sprawie na trasie T. - G., tj. łącznie kwoty 1.429,20 złotych. (k. 171)

Rozstrzygając o powyższych kosztach dojazdu Sąd miał na uwadze, iż odległość na trasie T.-G. w jedną stronę wynosi 169 km (w obie strony 338 km).

Wskazać należy, iż zgodnie z § 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 roku w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy koszty używania pojazdów do celów służbowych pokrywa pracodawca według stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu, które nie mogą być wyższe niż dla samochodu osobowego:

a) o pojemności skokowej silnika do 900 cm³ - 0,5214 zł,

b) o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ - 0,8358 zł,

2) dla motocykla - 0,2302 zł,

3) dla motoroweru - 0,1382 zł.

W zakresie złożonego przez pełnomocnika powoda wniosku o zwrot kosztów dojazdu Sąd w podstawie wyliczeń powyższych przyjął stawkę za kilometr w wysokości 0,60 złotych, uznając powyższą za uzasadnioną ekonomicznie. Podkreślić należy, iż powołana wyżej regulacja określa w tym zakresie jedynie górne granice możliwych z tego tytułu należności.

Koszty dojazdu wskazane wyżej zostały zatem uwzględnione przez Sąd w łącznej kwocie 338 km x 5 = 1.690 km x 0,60 złotych = 1.014 złotych.

Z tytułu zatem kosztów dojazdu, jak również kosztów zastępstwa procesowego zasądzone od pozwanego na rzecz powoda łącznie należność w wysokości 1.014 złotych + 1.800 = 2.814 złotych.

O powyższym orzeczono w punkcie II wyroku.

Nadto zgodnie z treścią art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U Nr 167, poz. 1398 z zm.) opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych.

Natomiast zgodnie z art. 35 ust 1 zdanie drugie cytowanej ustawy w sprawach z zakresu prawa pracy w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

W myśl art. 113 ust. 1 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W zakresie określenia wpisu sądowego w sprawie Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa 50.000 złotych obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu, w wyłączeniu opłat od pism wymienionych w art. 35 ust.1 zd.1 powołanej ustawy. A zatem mając powyższe na uwadze pozwanego obciąża obowiązek uregulowania należności tytułem wpisu sądowego w zakresie uwzględnionego przez Sąd powództwa.

Mając na uwadze, fakt iż strona pozwana przegrała proces w zakresie roszczeń objętych punktem I wyroku, Sąd na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz art. 35 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 13 oraz 113 ust. 1 cyt. ustawy nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Kasy Sądu Rejonowego (...) w G.kwotę 513 złotych (5% z kwoty 10.246,30 złotych– tj. po zaokrągleniu 513 złotych).

O powyższym orzeczono w punkcie III wyroku.